

Prædiken til Palmesøndag

Matt. 21, 1-9

Hvorledes skal jeg møde
og favne dig, min skat?
Du skønne morgenrøde
mod al min jammers nat!
Min Jesus, sig, hvorledes
mit arme hjerte skal
opsmykkes og beredes
dig til en brudesal!

Når man har hørt prædiketeksten til i dag, kan man ikke andet end at være på vagt. På vagt overfor om vi i virkeligheden gør alle ting forkert. At vi slet ikke er beredte til at møde livet og troen og formodentlig ikke engang os selv. At det er os, der er den allerstørste forhindring for at blive klogere på tilværelsens gåde.

De fleste af os er nemlig for længst holdt op med at stille spørgsmål. Vi mener nemlig at kende alle svar på forhånd. Eller da i hvert fald det svar, det udelukkende kommer an på. Hvordan vi har det, og hvad vi forventer os af livet.

Det eneste, der derfor interesserer os, er i denne sammenhæng, hvordan vi mødes af Jesus. Om han og med ham hans kirke er parate til at møde os der, hvor vi er. Om han og med ham hans kirke er villige til at lege med – på vore præmisser. Og tilsvarende forventer vi, at han og hans kirke tager farve af det humør, vi er i.

Ser man sig omkring i det kirkelige land-

skab, så opdager man hurtigt, at det mange steder netop er blevet det ledende princip for, hvordan man optræder som kirke. Tilknappet eller udadvendt, med hovedvægten på livsoplysning eller bare til almindelig hygge, med gang i den eller lidt selvhøjtideligt – der er mange, der arbejder på, at folkekirken virkelig er folkets kirke, for det er jo det, den skal være, eller skal den nu også det?

Det er det spørgsmål, æslet stiller os her ved indgangen til det, man fra kirkelig side kalder for den stille uge – den uge, hvor vi netop skal prøve at se bort fra os selv og hen til ham, som vi bekender som Vorherre og frelser.

På Jesu tid fandtes der endnu ingen kirke, hvilket måske gjorde tingene lidt nemmere, er der nogle, der ville hævde. Men allerede den gang havde folk deres egne forestillinger. Palmesøndag havde de lyst til at svinge med palmegrene og råbe hosianna, ”Lovet og priset være Gud”, indtil deres stemmer var helt ru. Hvis man skal sammenligne deres adfærd med et fænomen fra vore dage, så opførte de sig sådan, som man nu om dage hilser på popstjerner. Og det var nok også det, de i virkeligheden så i Jesus. Vinderen, man helst ville være i familie med. Bekræftelsen af at deres egne små ønsker om lykke og berømmelse var rigtige. En nærmest eksotisk rus, som i intet stod tilbage for den

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 262. 116. årgang
Marts 2015
ISSN 0901-2214

begejstring, man her til lands byder EM-helte velkommen med. Hvis ikke Jesus totalt havde ødelagt denne rus med sin fjollede idé om at komme ridende på et æsel, havde det være en god og stærk historie, man kunne leve længe på. En fed fest så at sige, som alle kunne mindes med begejstring. At det var det, folk var kommet for og slet ikke Jesus, viser sig med al ønskelig tydelighed i den kendsgerning, at de bliver ved med at huje og råbe deres "Hosianna" som om han kom kørende i guld-karet, og illusionen om selvfejringens perfekte koreografi stadigvæk var intakt. Større kan kontrasten dårligt være. En skør mand ridende på et æsel, som dårligt gider at sætte det ene ben foran det andet, måske slet ikke på grund af dets stædighed, men fordi det ved, hvad der kommer bagefter, forræderiet skærtorsdag og korsfæstelsen langfredag, og så folkets ubetingede behov for at give sig hen – til sig selv!

Hvorledes skal jeg møde og favne dig, min skat?

Svaret er for længst afgjort for de folk, der så talrigt er mødt op denne dag. "Du gør, hvad der passer os," det er, hvad deres råb fortæller Jesus, og er han ikke villig til det, skal han nok lære deres magt at kende, for de bliver bare ved med at råbe, deres hosianna bliver efterhånden bare erstattet med et mere håndfast "Korsfæst, korsfæst!" Så hurtigt kan det gå, når det er folket, der angiver tonen, når det er os, det hele drejer sig om. Tilsyneladende hører det uløseligt med til at være menneske. At vi engang imellem trænger til at mærke, hvilken magt der er givet os, blot vi er tilstrækkelig mange. Og dem, det går udover, kan bare krybbe sammen i deres huller og håbe på, at stormvejret ikke når dem.

Eller blot blive ved med ganske uanfægtet at ride videre ligesom Jesus, der opfører sig, som om han er med i en helt anden film. Og det er tekstens egentlige pointe. Ikke at den er en kæmpelussing til os og vores kedelige tendens til evigt og altid at tage udgangspunkt i os selv og så oven i købet tro, at vi virkelig kom videre med det i vores liv og i troen. Det er jo intet under, at vi så sjældent når ud over vore egne frustrationer. Og det gælder måske også, når vi prøver at være folkekirke, hvor det er vores præmisser, der er det hele. Helt ærlig, så er der da slet ingen grund til at forlade sin varme seng søndag morgen, når alt, der siges og gøres, alene er det, man i forvejen har vidst og ment. Har man brug for at se i et spejl ligesom Snehvides onde stedmor for blot at få bekræftet, at man er den smukkeste i verden, måske ikke så meget i det ydre, men da i hvert fald i det indre, så er det nok bedst, man holder sig til spejlet derhjemme. Men som sagt, så er det ikke prædiketekstens egentlige pointe, selvom den også er ganske væsentlig og central. Endnu vigtigere er, at Jesus slet ikke lader sig anfægte af den stemning, der udfolder sig omkring ham, men bare stille og roligt rider videre, som om han i virkeligheden var med i en helt anden film. Mærkeligt, at det slet ikke gøre indtryk på folk. At der ikke er nogen, der studser, ingen, hvis begejstringsråb bliver hængende i struben af bare forundring over det, der sker. Det er jo så sjældent, at nogen går deres vej uden at skele til højre eller venstre. Vi andre er hele tiden tilbøjelige til at spørge os selv: "Hvordan er jeg?", hvilket er ganske ejendommeligt, når det samtidig er os, der angiveligt har alle svar. Men lad det nu ligge. Under alle omstændigheder er det mærkeligt, at ingen får øje på kontrasten og skifter

spor. Det vil sige, at det jo heller ikke er helt rigtigt alligevel. Når alle fire evangelister beretter om denne hændelse, så har de da i hvert fald været klar over kontrasten. De har da i hvert fald kunnet se, hvad det kommer an på. Så tit Jesus ellers prøver at knytte an ved folks ståsted, for eksempel når han fortæller sine lignelser, som tager udgangspunkt i små hverdagsagtige hændelser, alle kan genkende sig i – og det er jo også det, der har affødt det misforståede krav om kirkens bevidtløse folkelighed – når vi kommer til det centrale i hans liv, hans død i vores sted, er han ganske ligeglad med folks forventninger og reaktioner. Selvom de alle sammen havde givet udtryk for, at det virkelig var synd for ham, at han sådan skulle dø – og det var det jo - og på denne måde ødelægge deres fest, så havde det ikke ændret noget som helst ved hans vej. Han var redet videre, godt nok på et æsel og derfor måske en kende tøvende, smerten og forladtheden var jo ikke noget, han opsøgte med glæde, men alligevel med oprejst pande og uden at skele til højre eller til venstre. Det er, som om han med sit særprægede indtog på æselryggen vil sige til os: "Meget kan I gøre, og hvis man spurgte jer selv, så troede I, at I kunne det hele. Men jeres begejstringsråb er i virkeligheden bare udtryk for det modsatte. Ligesom et lille barn, der begynder højlydt at synge, når det går alene igennem skoven og opdager, at det bliver bange, sådan råber I, og jo mere I råber, desto større er jeres frygt for at indse, at I overfor alt det væsentlige er ganske magtesløse: Livet, glæden og troen er ikke noget, man selv kan sætte i scene. Det kommer altid udefra. Og det kan slet ikke forstås, når man ikke også er villig til at lære det andet at kende, døden, fortvivlelsen og tvivlen. Kun når man forstår livet i sin helhed, kan man for alvor blive klog på det".

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Palmesøndag er en fortælling om, at det kristne liv bestemt ikke er en rejse i guldkaret og heller ingen dans på roser. Er det det, vi er ud efter, så gælder det om at være på vagt. Skuffelsen er så at sige forprogrammeret og det eneste, der endnu ikke er besvaret, er spørgsmålet om hvornår den indtræffer.

Palmesøndag er derimod en fortælling om, at det kristne liv vil give os kraft til ganske uanfægtet at fortsætte på den vej, Gud i vor dåbspagt har lovet os at gå med os.

Det er en til tider ganske stenet og besværlig vej. Nogle gange vil alt det højlydte i og omkring os være helt forsvundet, uden at vi af den grund behøver at komme i panik. For så vil vi kunne høre den forjættelse, hele denne vej står under. Og andet er heller ikke nødvendigt. Troen er som at ride på et æsel uden at være bange for ikke at komme i mål.

Du skal ej heller klage,
at du ham ej kan få,
han kommer selv at tage
dig ud af jammers vrå;
han kommer selv, han kommer
at dæmpe al din ve
og gør en liflig sommer
af al din trængsels sne.

Amen

Ulrich Vogel

Friedrichstadt og Husum